ΕΤΟΣ Α.' ΛΕΜΗΣΣΩι ΚΥΠΡΟΥ 5 ΑΠΡΙΛΛΙΜΥ 1888 ΑΡ. 5.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ἐμμέτρως ὁμιλοῦσα
χωρὶς νὰ ἔχῃ γλωσσικὰ κομψεύματα καὶ λοῦσα.

'Σ ταῖς δεκαπέντε νὰ ζητῇ καθένας νὰ τὸν ἴδῃ.
Ἡ πέννα εἶνε ὀκνηρὰ τοῦ Β. Μιχαηλίδη.

Συνδρομὴ προπληρωτέα εἶνε διὰ ἕνα χρόνον
πέντε ἀργυρᾶ σελίνια διὰ τοὺς ἐν Κύπρῳ μόνον.
Ἑπτὰ δὲ προπληρωτέα γιὰ τὸ ἐξωτερικὸν
γιατ' ἡ πόστα γι' αὐτοὺς πέρνει πιὸ μεγάλο μερτικό.

Καὶ γνωστοποιῶ ἀκόμη ὅτι ὅποιος κι' ὅ τι θέλει
ἀπὸ τὸ νησὶ κι' ἀπ' ἔξω εἰς τὸν «Διάβολον» νὰ στέλλῃ
οὕτω πως νὰ ἐπιγράφῃ τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν
«πρὸς τὸν Β. Μιχαηλίδην Νῆσον Κύπρον Λεμησσόν.»

Ἕνα τραγοῦδι ἀπὸ καρδιᾶς
πρὸς τοὺς χωριάτες τῆς Μεσαριᾶς.

—

Μεσαρίτες καρπασίτες
ἀπὸ μιὰν ἄκραν εἰς ἄλλην
ὅσοι σπέρνετε σιτάριν
καὶ κριθάρια καὶ λουβιά,
ἕνα ὤμορφο τραγοῦδι
γιὰ καλόν σας θὰ σᾶς ψάλλῃ
«Διάβολος» ὁ χωριανός σας
καὶ ἀνοίξετε τὰ φτιά.

—

Μὲ αὐτὰ τὰ εἴδη ὅλα
πόσα ἤπιετε φαρμάκια!
δι' αὐτὰ ἔχετε μαύρην
καὶ καμένην τὴν καρδιά·
φόρα τὸ λοιπὸν σιτάρια
καὶ κριθάρια καὶ βαμβάκια
ρόδια κήπους καὶ σισάμια
καὶ κυάμους καὶ λουβιά.

—

Νὰ φυτέψετε ἀδέλφια
τὰ χωράφια σας ἀμπέλια,
ἂν εὑρίσκεται ὀλίγος
εἰς τὴν κεφαλήν σας νοῦς,
τὰ σακιὰ καὶ ταῖς Δουκάνες
νὰ τὰ κάμετε βαρέλια
καὶ τ' ἀλώνια καὶ τὰ σέντε
νὰ τὰ κάμετε λινούς.

—

Ἡ Ἀμερικὴ ἐν πρώτοις
καὶ κατόπιν ἡ Ρωσσία
πλημμυροῦν τὸν κόσμον ὅλον
κάθε χρόνον μὲ ψωμί,
κ' ἕνεκα τῶν μηχανῶν τους
ἔχουν τόσην εὐκολία.
ποῦ συμφέρει νὰ τὸ δώσουν
εἰς τὴν πιὸ φθηνὴ τιμή.

—

Μὲ ταῖς μηχανὲς τὰ σπέρνουν
μὲ ταῖς μηχανὲς θερίζουν
μὲ ταῖς μηχανὲς ἀκόμα
τὰ δεμάτια κουβαλοῦν,
μὲ ταῖς μηχανὲς τὰ ρίβκουν
τ' ἀλωνεύκουν τὰ θερίζουν,
μὲ ταῖς μηχανὲς ἀκόμα
'ς τοὺς ἐμπόρους τὰ πωλοῦν.

—

Τούτου ἕνεκα ἀδέλφια
δὲν συμφέρ' ἡ γεωργία
καὶ χαίρι ὅσω ζῆτε
δὲν θὰ κάμετε ποτέ.
πάρτε πιὰ μὲ τὰ σωστά σας
ὅλοι τὴν ἀμπελουργία
καὶ θὰ δῆτε ὅτι εἶνε
αἱ ἰδέαι μου σωσταί.

—

Ἀπὸ μιὰν ἄκραν ὡς ἄλλην
νἆναι ὅλον τὸ νησί μας
μὲ ἀμπέλια φυτεμένα
θἆναι μιὰ δουλιὰ χρυσῆ
κι' ἂν ὑπάρχῃ ἕνα μέσον
νὰ γεμώσῃ τὸ πουγγί μας

νὰ γλυτώσῃ ἡ ζωή μας
εἶνε μόνον τὸ κρασί.

Γιὰ ἀμπέλια καϋμένοι
εἶν' ἡ νῆσος μας πλασμένη·
γιὰ κρασιὰ εἶνε μοναχὰ
'ς τὴν Εὐρώπην ἀκουστή·
καὶ ἂν θέλετε νὰ ἦσθε
'ς τὸ ἑξῆς εὐτυχισμένοι
νὰ γενῆτε ἀμπελάδες
καὶ κρασοποιοὶ σωστοί.

Σεῖς δὲ κύριοι ὁριταὶ
τοῦ νησιοῦ μας οἱ κρασάδες
ἐὰν θέλετε σὰν πρῶτα
νά χῃ δόξαν το νησί.
καὶ ἂν θέλετε ἀκόμα
νὰ κερδίσητε παράδες
ἐπιμεληθῆτε λίγον
το ὡραῖον μας κρασί.

Κάμνουσιν κρασιὰ ὡραῖα
σήμερον οἱ εὐρωπαῖοι
μὲ τρακόσιαις δέκα τέχνες
χίλια μέσα χυμικά.
καὶ ἡμεῖς δὲν ἐκτιμοῦμεν
τα κρασιά μας, οἱ χυδαῖοι,
ποῦ 'νε τοσον ἀκουσμένα
κ' εἶν' ὡραῖα φυσικά.

Δὲν μᾶς ὠφελοῦν ἡ τέχναις
δὲν μᾶς ὠφελοῦν οἱ γύψοι
βλάπτουσιν ἀπεναντίας
το νησί μας φοβερά.
κι' ὁ ποῦ τὸν καιρὸ τοῦ Νῶε
πύσσινος ἀσκὸς νὰ λείψῃ
γιὰ νὰ ἦνε τὰ κρασιά μας
ἄπισσα καὶ καθαρά.

Ὅταν ἐπιμεληθῆτε
τὸ κρασί μας καϋμένοι
θὰ γενῇ 'ς τον κόσμον ὅλον
τὸ καλλίτερο ποτὸν
καὶ θὰ ἦνε τ' ὄνομά του
σὰν βροντὴ ἐξαπλωμένη
εἰς τὴν χώραν τῆς Εὐρώπης
καὶ θὰ ἦν' ἀγαπητόν.

Η τοῦ «Διαβόλου» ἀργοπορία
καὶ ἡ σπουδαία αὐτῆς αἰτία.

Πυρετὸς κεφαλαλγία ρίγος καὶ ἐμετὸς ἀκόμα
καὶ φρικτὴ ὀφθαλμία μ' ἐκρατοῦσεν εἰς τὸ στρῶμα
ἦτο ὁ ὀργανισμος μου εἰς ἐνέργειαν μεγάλη,
φωτιὰ ἦτο τὸ στομάχι καὶ καζάνι τὸ κεφάλι,
κι' ἄλλος διάβολος ἀκόμα ἡ κινινη καθημέρα,
παρ' ὀλίγον νὰ πετάξῃ τὸ καζάνι 'ς τὸν ἀέρα·
χάρις ὅμως τῷ Δημάκῃ ἐσηκώθηκ' ἀπ' τὸ στρῶμα
ἀλλ' ἡ μέση ὅταν βήχω μὲ πονεῖ πολὺ ἀκόμα.
Αὐτὰ ὅλα εἶναι φίλοι ἡ αἰτία ἡ σπουδαία
ἀλλ' αὐτὰ πιστεύω εἶναι πράγματα συγχωρητέα

Λάρνακος ψηφοφορίαι ἐκλογαὶ δημοτικαὶ
κόμματα φιλονεικίαι καὶ ξυλιαῖς καὶ φυλακαί.

Σεῖς ἀγαπητοὶ Σκαλιῶται, ἄλλοτε 'ς τὰς ἐκλογάς σας
πάντα νἄχετε ὀλίγην γνῶσιν εἰς τὰς κεφαλάς σας
τί χρειάζονται καυγάδες ξύλο καὶ φιλονεικίαις
καὶ σπασήματα τῶν πόρτων κι' ἄλλες τόσες ἀηδίες;
Τῆς ἀστυνομίας εὖγε θὰ τῆς ψάλλω νύκτα μέρα
ὁποῦ ἔτρεξε κ' ἐφάνη ἀπὸ σᾶς φρονιμωτέρα,
καὶ διέλυσε τὸ πλῆθος κι' ὅσοι ἦτον ἡ αἰτία
τοὺς ἐκάθισε 'ς τὸ φρέσκο καὶ ἐπῆλθεν ἡσυχία.
Εἷς μεγάλος νεκατεύει σὰν μοχλὸς τὴν κοινωνίαν
καὶ τὴν κάμνει ἄνω κάτω ὅλην εἰς ἀνωμαλίαν
γιὰ νὰ γείνῃ ὁ σκοπός του κ' ἡ δική του ἐπιθυμία·
ἂς ἀνοίγῃ τὰ στραβά της ἡ τυφλὴ ἡ κοινωνία.

Εἰσακούσθη τέλος πάντων ἡ μακρά μας προσευχὴ
κι' ἄνοιξ' ὁ θεὸς τὴν πόρτα καὶ μᾶς ἔρριψε βροχή.

Δυὸ ἡμέρας τέλος πάντων ἔπεσεν βροχὴ ὡραία
ἦτο δυνατὴ ὀλίγον, ὄχι ὅμως καὶ ραγδαία
ἀλλ' ἐν τούτοις ἐγεμίζαν τὰ χωράφια καὶ ἡ στράτες
καὶ ἐγέλασαν ὀλίγον τὰ μουτσούνια τοὺς χωριάτες·
ἐδῶ κάπως τέλος πάντων μᾶς ἐδρόσισε τὴν γῆ μας
ἀλλ' ἐφαίνετο πῶς ἦτο τέτοια 'ς ὅλον τὸ νησί μας
ἄχ καὶ βάχ πρὸς τὸν Θεόν μας ἐξαλίσαμε τὰ φτιά του
τί; θαρρεῖτε πῶς ἐκεῖνος δὲν γνωρίζει τὴν δουλειά του;

Ὁ ἵππος «Τίνις» ἐν Λευκωσίᾳ
προχθὲς ποῦ γείνῃ ἱπποδρομία.

Αὐτὸς ὁ Τίνις φίλε μου εἶν' ἄλογον ὡραῖον·
εἶνε 'ς τὰ ἱπποδρόμια ὁ πρῶτος ἥρως πλέον
ωσὰν σπινθὴρ ἠλεκτρικὸς ὅταν θὰ τρέξῃ τρέχει
κ' εἰς ὅσες κόρτες κι' ἂν γραφτῇ 'ς τὴν τσέπη του ταῖς ἔχει
τὴν Πέμπτην ἔχωμεν ἐδῶ ἱπποδρομίας πάλιν
κι' ὁ Τίνις εἶν' ἀγωνιστὴς πάλιν εἰς νέαν πάλην